

A Fővárosi Ítéltábla **felperes jogi képviselője (felperes jogi képviselőjének címe)** által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - **alperes jogi képviselője** által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen határozat hatályon kívül helyezése iránt indult perében, a Fővárosi Törvényszék 2016. december 1. napján kelt 21.P.22.114/2016/12. számú ítélete ellen, a felperes részéről 13. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, az alperes H-PBT-H-4064/2016. számú határozatát hatályon kívül helyezi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 45.000 (negyvenötezer) forint + áfa és 84.000 (nyolcvannégyezer) forint együttes első- és másodfokú perkölségét.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes és **személy 2** 2007. október 2-án CHF alapú kölcsönszerződést kötött a HRA-569 forgalmi rendszámú **márkajelzés** típusú személygépkocsi megvásárlása céljából. **személy 2** a futamidő alatt elhunyt, a felperes a nyilvántartásában **személy 1** öröklés jogcímén 2010. június 30-án adósként átvezette. **személy 1** (továbbiakban kérelmező) a felpereshez 2015. május 12-én benyújtott panaszában sérelmezte, hogy a kölcsönszerződés vonatkozásában jogszabály szerinti elszámolást nem kapott. A felperes 2015. június 4-én kelt válaszlevelében tájékoztatta a kérelmezőt arról, hogy vele szemben elszámolási kötelezettsége nem keletkezett, mivel a finanszírozási szerződése nem minősül fogyasztói szerződésnek, ugyanis **személy 2** nyilatkozata szerint a megvásárolt gépjármű bevételt szerző tevékenységet szolgál. Tájékoztatást adott a jogorvoslatról is: az elutasító levele kézhezvételétől számított 30 napon belül a kérelmező az alpereshez fordulhat. A kérelmező a levél 2015. június 8-ai átvételét követően a felperesnek címzett 2015. július 22-én kelt levelében ismételtén kifogásolta, hogy a felperestől elszámolást nem kapott. Előadta, hogy házastársa a gépjárművet saját használatra vásárolta és halála után ő mint magánszemély vette át a járművet, vállalta a kölcsöntartozás megfizetését. A gépjármű kizárólag a vásárlást követő három és fél év után lett vállalkozás céljára használva, addig az időpontig pedig az árfolyamrés és az egyoldalú kamatemelés megfizetésével megkárosították. A felperes 2015. szeptember 30-án kelt válaszlevelével tájékoztatta a kérelmezőt, hogy a korábbi válaszát változatlanul fenntartja, elszámolási kötelezettsége nincs, panaszát elutasítja. Egyidejűleg tájékoztatta a kérelmezőt az

alpereshez fordulás lehetőségéről. A kérelmező az elutasító levelet 2015. október 6. napján vette kézhez, majd 2015. október 28-án az alpereshez fordult, a felperes elszámolási kötelezettségének megállapítását kérte. Az alperesi eljárásban a felperes válasziratában továbbra is fenntartotta korábbi álláspontját és hivatkozott arra is, hogy a kérelem a törvényben biztosított határidőn túl került benyújtásra.

Az alperes a 2016. április 11-én kelt H-PBT-H-4064/2016. számú határozatával kötelezte a felperest, hogy annak kézhezvételétől számított 15 napon belül tegyen eleget a HIT2862907 számú szerződés vonatkozásában a 2014. évi XL. törvényben (továbbiakban: DH2 törvény) és a vonatkozó jogszabályokban foglalt elszámolási kötelezettségének. Döntését azzal indokolta, hogy **személy 2** a kölcsönszerződést fogyasztóként kötötte meg, majd halálát követően a kérelmező a DH2 törvény 6. § (5a) pontja értelmében fogyasztóként a felperessel szerződéses jogviszonyba került, így a felperest a tartozás átvállalását megelőzően és az azt követően keletkezett túlfizetések vonatkozásában is elszámolási kötelezettség terheli. A kérelmező panasza határidőben érkezett, ugyanis a 2015. július 22-én kelt panaszra adott 2015. szeptember 30-án kelt elutasító válaszában a felperes nem hivatkozott a panasz elkésettségére, azt érdemben utasította el, a kérelmező pedig a testülethez törvényes határidőben nyújtotta be jogorvoslat iránti kérelmét.

A felperes keresetében a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény (továbbiakban: MNB törvény) 116. § (3) bekezdés c) pontja alapján kérte az alperesi határozat hatályon kívül helyezését. Indokául előadta, hogy a kérelmező kérelme a DH2 törvény 19. § (1) bekezdésében, illetve a 22. § (1) bekezdésében írt határidőn túl érkezett az alpereshez. Az eljárás során nem merült fel adat arra, hogy a kérelmező a kérelme törvényi határidőben való előterjesztésében akadályoztatva lett volna. Az alperes a kérelmet annak elkésettsége miatt érdemben nem vizsgálhatta volna, azt meghallgatás tartása nélkül el kellett volna utasítania.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a DH2 törvény 19. § (1) bekezdésében írt 60 napos határidő a kérelmező és a felperes viszonyában értelmezhető. A felperesnek saját eljárásában kellett volna vizsgálnia a panasz elkésettségét és a panaszra e szerint kellett volna válaszolnia. A felperes a kérelmező 2015. július 22-én kelt panaszát nem elkésettség miatt utasította el, hanem azért, mert a kérelmező nem minősül fogyasztónak. A megítélése szerint az eljárásban csak azt vizsgálhatta, hogy a kérelmező fogyasztónak minősül-e.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a kereset elutasította és döntött a perköltség viselése tárgyában is. Indokolásában kifejtette, hogy a kérelmező 2015. július 22-én kelt újabb panaszát a felperes annak elkésettségének vizsgálata nélkül érdemben bírálta el, válaszlevelében nem hivatkozott arra, hogy a panaszt a kérelmező a DH2 törvény 19. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn túl nyújtotta be. A felperes korábbi válaszlevelében foglaltakat fenntartotta és tájékoztatta az alperesnél előterjeszthető jogorvoslat lehetőségéről. Ezt követően a kérelmező a DH2 törvény 21. § (1) bekezdésében előírt 30 napos határidőn belül nyújtotta be az alpereshez az elszámolási kötelezettség fennállásának megállapítására irányuló kérelmét, ezért az alperes helyesen járt el, amikor a kérelmet érdemben elbírálta és annak helyt adott. A bíróság álláspontja szerint a felperesnek az alperes határozatával szemben a DH2 törvény 26. § (2) bekezdés b) pontja alapján a Járásbíróságon kellett volna a kérelmezővel szemben nemperes eljárást kezdeményezni.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatását, a keresetével egyező döntés meghozatalát kérte. Azzal érvelt, hogy a kérelmező a 2015. június 4-ei elutasítást követően a DH2 törvény 21. § (1) bekezdése alapján további jogorvoslatért kizárólag az alpereshez fordulhatott volna, nem pedig hozzá, 60 nappal később benyújtott újabb panasszal.

Előadta, hogy a DH2 törvény 16. § (3) bekezdésében írt elszámolás közzétételi kötelezettségének 2015. május 14. napján eleget tett, így a DH2 törvény 19. § (1) bekezdése alapján a kérelmező legkésőbb 2015. július 13. napjáig élhetett volna panasszal. Mindezekre tekintettel a hozzá 2015. augusztus 5. napján és az alpereshez 2015. október 28. napján érkezett kérelem elkésett. A határidő elmulasztása vonatkozásában pedig nem merült fel adat arra, hogy a kérelmező annak az alpereshez történő benyújtásában akadályoztatva lett volna, ezért az alperesnek a kérelmet érdemi vizsgálat nélkül el kellett volna utasítania.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a DH2 törvény 19. § (1) bekezdése nem a hozzá fordulás határidejét szabályozza, az abban foglalt 60 napos határidő csak a kérelmező és a felperes között értelmezhető, ezért a felperesnek kellett volna észlelnie a panasz elkésettségét és erre kellett volna választ adnia. A felperes az ismételten előterjesztett kérelmet érdemben válaszolta meg, ezért ő már csak azt vizsgálhatta, hogy a kérelmező fogyasztónak minősül-e. Nem értett egyet a DH2 törvény 21. § (1) bekezdésére történő felperesi hivatkozással sem, ugyanis a kérelmező a törvényben írt 30 napos határidőn belül nyújtotta be kérelmét a testülethez. A felperes újabb elutasító levele kizárólag önmagában bírálható el, az eljárásban csak erre a levélre kellett tekintettel lennie és a 30 napos határidőt a 2015. október 6-án kézbesített elutasító levélről kellett számolnia. A felperesnek a DH2 törvény 26. § (1) és (2) bekezdése szerinti eljárást kellett volna kezdeményeznie, ugyanis a keresetében és fellebbezésében is azt állította, hogy a kérelmezővel szemben elszámolási kötelezettsége nem áll fenn. Tehát a felperes nem a megfelelő eljárást nem a megfelelő bíróság előtt és nem a megfelelő alperes ellen kezdeményezte.

A fellebbezés alapos.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyalás mellőzésével bírálta el.

A másodfokú bíróságnak elsődlegesen azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes az alperes határozata ellen a megfelelő jogorvoslattal élt-e.

A DH2 törvény 21. § (2) bekezdése alapján az MNB törvény szerinti alperes neve eljárására vonatkozó szabályokat az e törvényben foglalt eltéréssel kell alkalmazni.

A DH2 törvény 23. § (1) bekezdése kimondja: az MNB törvény 116. § (1) bekezdése alkalmazásának nincs helye, a fogyasztó vagy a pénzügyi intézmény a alperes neve eljárását követően nemperes eljárásban a 24-29. §-ban foglaltak szerint a döntés hatályon kívül helyezését kérheti.

A (2) bekezdés szerint az MNB törvény 116. § (2) bekezdését alkalmazni kell azzal, hogy az MNB törvény 116. § (3) bekezdésében foglaltak mellett a fogyasztó vagy a pénzügyi intézmény a kötelezést tartalmazó határozat hatályon kívül helyezését akkor is kérheti, ha az eljárás nem felelt meg e törvény rendelkezéseinek.

Az MNB törvény 116. § (2) bekezdése értelmében a kötelezést tartalmazó határozat, illetve ajánlás ellen fellebbezésnek nincs helye, annak hatályon kívül helyezése azonban a (3) bekezdésben meghatározottak szerint kérhető a bíróságtól. A (3) bekezdés a-c) pontja alapján a fél a kötelezést tartalmazó határozat, illetve az ajánlás részére történt kézbesítéstől számított 15 napon belül keresettel annak hatályon kívül helyezését kérheti a Törvényszéktől, ha a tanács összetétele vagy eljárása nem felelt meg e törvény rendelkezéseinek; a alperes nevének nem volt hatásköre az eljárásra, illetve a kérelem meghallgatás nélküli elutasításának lett volna helye.

Az idézett rendelkezésekből az a következtetés vonható le, hogy a fogyasztó vagy a pénzügyi intézmény a alperes neve kötelezést tartalmazó döntése ellen akár a DH2 törvény 23. § (1)

bekezdése alapján nemperes eljárásban, akár a 23. § (2) bekezdése szerint a alperes neve mint alperes ellen indult peres eljárásban is jogorvoslattal élhet. A DH2 törvény 23. § (1) bekezdése szerinti nemperes eljárásban a 24-29. §-ban foglaltak szerint kérhető a döntés hatályon kívül helyezése, illetve megváltoztatása a fogyasztó lakóhelye szerint illetékes törvényszék székhelyén működő járásbírószágon, a Fővárosi Törvényszék illetékességi területén a Pesti Központi Kerületi Bíróságon [DH2 törvény 27. § (1) bekezdés], míg a 23. § (2) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszéken a alperes neve mint alperes ellen indított peres eljárásban az MNB törvény idézett 116. § (2) és (3) bekezdésére figyelemmel kérhető a kötelezést tartalmazó határozat hatályon kívül helyezése.

A felperes mint kérelmező valóban kezdeményezhetett volna nemperes eljárást a fogyasztó mint kérelmezett ellen a DH2 törvény 26. § (2) bekezdés b) pontja alapján, kérve az alperesi határozat megváltoztatását és annak megállapítását, hogy a panasz elkésett és ezért a panaszeljárást nem kell lefolytatni, de nem volt elzárva attól sem, hogy peres eljárásban a DH2 törvény 23. § (2) bekezdése és az MNB törvény 116. § (2), (3) bekezdése alapján kérje a kötelezést tartalmazó alperesi határozat hatályon kívül helyezését. Mindezekre tekintettel az ítéletábra nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a felperes a kötelezést tartalmazó határozattal szemben nem a megfelelő eljárást kezdeményezte. Annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróságnak az volt az álláspontja, hogy a felperesnek a járásbírószág előtt kellett volna nemperes eljárást kezdeményeznie, az alperesi határozatot érdemben is vizsgálta és arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmező panaszja nem késett el és az alperes helyesen kötelezte a felperest a kérelmezővel történő elszámolásra. Az ítéletábra az alperes ezen okfejtésével sem értett egyet.

A fogyasztó 2015. május 12-én előterjesztett panaszát, melyben a törvényes elszámolás megküldését kérte, a felperes a 2015. június 4-én kelt és a kérelmező által 2015. június 8-án átvett levelével elutasította, tekintettel arra, hogy az érintett szerződés nem minősül fogyasztói szerződésnek; egyúttal tájékoztatta a kérelmezőt a jogorvoslat lehetőségéről. A kérelmező ezt követően 2015. július 22-én kelt levelével - hivatkozva jogi képviselője szabadságára - ismételten a felpereshez fordult és kérte az elszámolás megküldését. A kérelmező akkor járt volna el helyesen, hogyha a felperesi tájékoztatásban foglaltak szerint panaszával nem ismételten a felpereshez, hanem 30 napon belül az alpereshez fordul. A felperes a 2015. szeptember 30-án kelt válaszelevelében - melyet a kérelmező 2015. október 18-án vett át - tájékoztatást adott a kérelmezőnek arról, hogy a korábbi 2015. július 4-én kelt levelében foglaltakat továbbra is fenntartja, törvényi elszámolási kötelezettsége a kérelmező felé nincs, ezért a panaszát elutasította, egyidejűleg ismételten megküldeni rendelte a korábbi levelének másolatát is. A fogyasztó panaszételi joga az elutasítást követően nem éled újra. A DH2 törvény 6. § (1) bekezdése szerinti elszámolás elmaradása miatti, a DH2 törvény 19. §-án alapuló panasz elbírálását, annak elutasítását követően a panasznak a pénzintézetnél történő ismételt előterjesztésére sem a DH2 törvény rendelkezései, sem annak 20. § (1) bekezdése folytán irányadó Hpt., illetve 28/2014. (VII. 23.) MNB rendelet nem teremtenek lehetőséget.

A perben nem volt vitás, hogy a kérelmező a panaszát a felperesnél a DH2 törvény 19. §-ában írt határidőn belül előterjesztette, e határidő a kérelmező és a felperes viszonylatában értelmezhető. A felperes a kérelmező újabb levelére adott válaszában a korábbi válaszelevelben foglaltakat fenntartotta, a panaszt ismételten nem bírálta el. Ezáltal az alpereshez fordulás joga sem éledt fel. A kérelmező számára a 2015. június 4-én kelt elutasító levél ellen az alperesnél előterjeszthető jogorvoslati lehetősége vonatkozásában nyitva álló 30 napos határidő újból nem nyílt meg, az alpereshez fordulás joga a fentiek szerint kizárt újabb panaszt követően tehát nem éledt fel. A jogorvoslati kérelem benyújtására nyitva álló 30 napos határidő kizárólag 2015. június 8. napjától számítandó, annak ellenére is, hogy a felperes az újabb kérelemre küldött válaszelevelében - tévesen - tájékoztatást adott az alpereshez fordulás lehetőségéről. E téves jogorvoslati tájékoztatás a

jogorvoslat jogszabály által szabályozott rendjét nem rontja le.

Az alperes eljárása nem felelt meg a DH2 törvény rendelkezéseinek, ugyanis a kérelmező a panasz elutasításától számított 30 napon túl, elkésve kezdeményezte az alperes eljárását, melyet az alperesnek észlelnie kellett volna, és a DH2 törvény 22. § (1) bekezdése alapján a kérelmet el kellett volna utasítania és az eljárást meg kellett volna szüntetnie. Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, az alperes határozatát az MNB törvény 116. § (2) bekezdése és a DH2 törvény 23. § (2) bekezdése alapján - tekintettel arra, hogy az alperes eljárása nem felelt meg a DH2 törvény rendelkezéseinek - hatályon kívül helyezte.

A sikeresen fellebbező felperes első- és másodfokú eljárásban felmerült perköltségét a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles megfizetni. A felperes jogi képviselőjének munkadíját az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelt 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján határozta meg. A felperes az eljárás során lerótt 36.000 forint kereseti és 48.000 forint fellebbezési eljárási illetéket, melyet az alperes szintén köteles megtéríteni.

Budapest, 2017. április 6.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes s.k.. Merőtey Anikó s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: